

Latviešu valodā izdotās Aleksa Maiklīdesa grāmatas:

Klusējošā paciente, 2019
Jaunavas, 2022

“Niknums” ir meistarīgi savērpts stāsts, īstena “grieķu traģēdija”, kas ieslēpta postmodernā spriedzes romānā. Šo gan nepalaidiet garām!

Holija Džeksone

Klasisks, brīnišķīgi uzrakstīts kriminālromāns. Izcila tēlu izvēle – ikvienam ir motīvs nogalināt; apskaužama darbības vide, turklāt lasītājs tiek atstāts neziņā līdz pat pārsteidzošajam grāmatas finālam.

Kriss Vitekers

Spožo, draudīgi biedējošo un nebeidzami pārsteidzošo romānu “Niknums” varētu kopīgi būt sarakstījušas Agata Kristi un Patricija Haismita, ja abas kundzes nejauši satiktos brīvdienu braucienā Grieķijā... Tas sniedz izcilu lasīšanas baudījumu!

Railijs Seidžers

“Niknums” ir viena no tām retajām grāmatām, kurā patiesi nekas nav tā, kā šķiet pirmajā brīdī. Rakstnieks A. Maiklīdess neliek vilties!

Ragnars Jūnassons

Alex Michaelides

THE FURY

Alekss Maiklīdēss

NIKNUMS

No angļu valodas tulkojusi Maija Opse

821.111-31
Ma 260

Alex Michaelides

THE FURY

Copyright © Alex Michaelides, 2024

Vākam izmatoti attēli © Vladimir Gjorgiev/shutterstock.com;

EpicStockMedia/depositphotos.com; Alperium/depositphotos.com

Natālijas Kugajevskas vāka dizains.

Alekss Maiklīdss

NIKNUMS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projektu vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Ilona Ancāne*

Korektore *Diāna Graudiņa*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-859.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Maija Opse, 2024

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-343-0

Umai

ἦθος ἀνθρώπων δαίμων
Raksturs ir liktenis.

Heraklīts

PROLOGS

Nekad neiesāciet grāmatu ar laikapstākļu aprakstu.

Kurš to ir teicis? Neatceros. Droši vien kāds slavens rakstnieks.

Lai kurš tas arī būtu bijis, tam cilvēkam ir taisnība. Laikapstākļi ir garlaicīgs temats. Neviena negrib lasīt par laikapstākļiem, īpaši jau Anglijā, kur visi ir pārņemti ar tiem. Cilvēki grib lasīt par *cilvēkiem*, un, kā liecina mana pieredze, viņi parasti izlaiž tēlainos aprakstus.

Izvairīties no laikapstākļu aprakstiem ir patiešām labs padoms, ko es pats uz savu galvu šobrīd neņemu vērā. Ceru, ka tas ir izņēmums, kurš pierādīs likumu. Neuztraucieties, mana stāsta darbība nenorisinās Anglijā, tā ka es šeit nestāstīšu par lietu. Es norobežošos no lietus – nevienu grāmatu nekad nedrīkst iesākt ar lietus aprakstu. Bez izņēmuma.

Es runāšu par vēju. Vēju, kas virpuļo ap Grieķijas salām. Mežonīgu, neparedzamu Grieķijas vēju. Vēju, kas spēj padarīt traku ikvienu.

Tajā naktī – slepkavības naktī – pūta nikns vējš. Tas bija mežonīgs, nežēlīgs – triecās starp kokiem, plosījās takās un celiņos, svilpoja, vaimanāja, pakļāva visas pārējās skaņas un kopā ar tām traucās tālāk.

Leo bija ārā, kad izdzirdēja šāvienus. Viņš tupēja četrpārus aiz mājas, dārzā, cīnīdamies ar nelabumu. Viņš nebija piedzēries, vienkārši salietojies. (Baidos, ka tā bija *mea culpa*. Viņš nekad agrāk nebija pīpējis zāli; varbūt man nevajadzēja viņam

dot.) Pēc sākotnējās gandrīz ekstātiskās pieredzes – kas acīmredzot bija saistīta ar pārdabiskajām vīzijām – viņam kļuva slikti, un viņš sāka vemt.

Tieši tajā brīdī vējš brāzās uz viņa pusi, mezdams skaņu tieši viņam sejā: *paukš, paukš, paukš*. Trīs šāvieni, cits pēc cita.

Leo pieslējās kājās. Cik vien stabili spēdams, viņš steberēja pretī vējam uz to pusi, no kuras bija atskanējuši šāvieni, – prom no mājas pa taku cauri olīvkoku audzei uz drupu pusi.

Un tur, izcirtumā, uz zemes gulēja... liķis.

Tas gulēja asiņu peļķes vidū pussagruvušu marmora kolonnu pusloka ieskauds, daļējā to paēnā. Leo uzmanīgi tuvojās tam, cenzdamies ieskatīties sejā. Tad viņš atstreipuļoja pāris soļu atpakaļ, seju savilcis šausmu grimasē un pavēris lūpas kliegzienam.

Es ierados kopā ar visiem pārējiem – īstajā brīdī, lai izdzirdētu Leo kliedzienu, pirms vējš pārtvēra skaņu no viņa lūpām un aiztraucās ar to tālāk, izgaisdams tumsā.

Mēs visi sekundi stāvējām sastinguši un klusējām. Tas bija briesmīgs mirklis, šaušalīgs – gluži kā grieķu traģēdijas kulminācija.

Bet traģēdija šajā mirklī nebeidzās.

Tas bija tikai sākums.

Pirmais cēliens

Šis ir skumjākais stāsts, kādu es jebkad esmu dzirdējis.

Fords Medokss Fords, "Labais kareivis"

1

Šis ir stāsts par slepkavību.

Bet varbūt tas nav gluži tā. Dziļākajā būtībā tas ir mīlasstāsts, vai ne? Visiskumjākais mīlasstāsts ir stāsts par mīlestības beigām, par mīlas bojāeju.

Tādēļ man šķiet, ka pirmais raksturojums tomēr bija pareizāks.

Jums var likties, ka zināt šo stāstu. Jūs droši vien tolaik par to lasījāt; ja atceraties, tabloīdi to bija iecienījuši – “SLEPKA-VĪBAS SALA” bija viens no populārākajiem virsrakstiem. Nekā pārsteidzoša, patiešām, jo tajā taču bija visas ideālās sastāvdaļas, lai presei izdotos radīt sensāciju: savrupi dzīvojoša bijusī kinozvaigzne, privāta Grieķijas sala, ko vējš nošķīris no ārpaules... un, protams, slepkavība.

Par to nakti bija sarakstīts daudz muļķību. Visas iespējamās mežonīgās, neprecīzās teorijas par to, kas notika un kas nenotika. Es izvairījos no visas tās jezgas. Man nebija interesanti lasīt dezinformācijas pārpilnās spekulācijas par to, kas varētu būt noticis uz salas.

Es zināju, kas tur notika. Es biju tur klāt.

Kas es esmu? Nu, es esmu šī stāsta stāstnieks – un arī viens no stāsta varoņiem.

Kopā mēs bijām septiņi, visi iestrēguši uz salas.

Viens no mums bija slepkava.

Bet, pirms jūs sākat likt likmes, kurš no mums to izdarīja, es uzskatu par savu pienākumu brīdināt, ka šis nebūs nekāds *kurštoizdarīja* romāns. Pateicoties Agatai Kristi, mēs visi zinām, kā tādi stāsti parasti izvēršas: mulšinošs noziegums, kam seko rūpīga izmeklēšana, ģeniāls risinājums, tad, ja paveicas, negaidīts pavērsiens. Bet šis ir patiesš stāsts, nevis izdomājums. Tajā attēloti reāli cilvēki reālā vietā. Lai vai kā, tas ir *kāpēctoizdarīja* – raksturu izpēte, pētījums par to, kas mēs paši patiesībā esam un kāpēc mēs kaut ko darām tā, kā darām.

Turpinājumā sekos mans patiesais un sirsnīgais mēģinājums rekonstruēt tās briesmīgās nakts notikumus – pašu slepkavību un to, kāpēc tā notika. Apņemos jūs iepazīstināt ar vienkāršo un neizpušķoto patiesību – vai, cik vien iespējams, pietuvoties tai. Apsolu stāstīt itin visu, ko darījām, runājām un domājām. *Bet kā?* Dzirdu jūsu jautājumu. Kā tas ir iespējams? Kā es to *visu* varu zināt? Ne tikai katru soli, kas sperts, kas pateikts un izdarīts, – bet visu *neizdarīto, nepateikto*, visas privātās domas, kas katram prātā.

Lielākoties es paļaujos uz sarunām pirms slepkavības un pēc tās – tas ir, sarunām starp izdzīvojušajiem. Kas attiecas uz mirušajiem, ticu, ka jūs man izsniegsiet māksliniecisko atļauju viņu iekšējās dzīves atainošanai. Ņemot vērā to, ka esmu dramaturgs, iespējams, šī konkrētā uzdevuma veikšanai esmu pat augstāk kvalificēts par visiem citiem.

Mans stāsts ir balstīts uz maniem pierakstiem, kas veikti gan pirms, gan pēc slepkavības. Neliels paskaidrojums. Man jau vairākus gadus piemīt paradums veikt pierakstus. Es to nesauktu par dienasgrāmatu, tie nav rakstīti tādā stilā. Tie ir tikai manu domu, ideju, sapņu un nejauši noklausītu sarunu fragmenti, mani novērojumi par šo pasauli. Pierakstu bloknoti paši par sevi nav nekas izcils, pavisam parastas, melnas *Moleskin* firmas klades. Man blakus atvērta guļ tā gada klade – un

es, bez šaubām, ieskatišos tajā, kamēr mēs ar jums pamazām virzīsimies uz priekšu cauri to dienu notikumiem.

Es to visu uzsveru, lai, gadījumā ja nu pēkšņi kādā brīdī es savā stāstījumā pieļauju kļūdas, jūs saprastu, ka nedaru to tīšām, bet gan neviļus – jo diezgan neveikli mēģinu atspoguļot notikumus no sava skatpunkta. Iespējams, tā ir rakstnieka profesionālā kļūme, un tā mēdz atgadīties, kad autors atstāsta notikumus, kuros arī viņam pašam iedalīta kāda nebūtiska loma.

Taču, neraugoties ne uz ko, es, cik spēka, centīšos pārāk bieži neiejaukties stāsta ritējumā. Tomēr es ceru, ka ļausiet man šur un tur iestarpināt pa kādai atkāpei. Un, pirms jūs man pārmetat, ka esmu pamatīgi samudžinājis savu stāstu, ļaujiet man atgādināt, ka šis ir patiess stāsts, – un reālajā dzīvē taču mēs tā komunicējam, vai ne? Mēs runājam par visu pēc kārtas: lēkājām uz priekšu un atpakaļ laikā; piebremzējām un izvēršām dažus mirkļus; ātri vien pārskrienām pāri citiem, pie reizes tos izredīgējot pēc sava prāta, līdz minimumam ierobežojot negatīvo mirkļu aprakstus un paplašināti stāstot par pozitīvajiem notikumiem. Kad atklājam savus dzīvesstāstus, mēs neesam uzticami stāstnieki.

Smieklīgi, bet man ir tāda sajūta, ka šajā brīdī man ar jums būtu vajadzējis kopā sēdēt pie bāra letes un stāstīt jums šo stāstu, it kā mēs būtu divi draugi, kuri kopā atnākuši uz bāru mazliet iedzert.

Šis ir stāsts ikvienam, kurš jebkad dzīvē ir mīlējis, kamēr jūs iekārtojaties ērtāk, es saku, paslidinādams dzēriena glāzi uz jūsu pusi – tā ir liela glāze, jums tā noderēs –, un tad es varu sākt.

Es lūdzu, lai jūs mani pārāk bieži nepārtraucat, vismaz sākumā ne. Vēlāk mums būs plašas iespējas debatēt. Pagaidām es jums pieklājīgi lūdzu uz klausīt mani – tāpat kā jūs ļautu labam draugam izstāstīt līdz galam diezgan garu stāstu.

Ir laiks sākt iepazīšanos ar aizdomās turamajiem – sarindot pēc svarīguma pakāpes. Un tieši tādēļ es pats pagaidām palikšu aiz priekškara. Es būšu gatavībā un gaidīšu signālu. Sāksim – kā jau vajadzētu darīt – ar zvaigzni.

Sāksim ar Lanu.

2

Lana Farāra bija kinozvaigzne.

Viņa bija izcila zvaigzne. Par tādu viņa bija kļuvusi jau agrā jaunībā.

Bez šaubām, daudzi no jums zina viņas vārdu vai ir redzējuši viņas filmas. Viņa ir filmējusies pārāk daudzās, lai tās visas tagad varētu nosaukt. Ja jūs kaut nedaudz līdzināties man, tad pāris no tām jums noteikti ir sirdij īpaši tuvas.

Kaut arī viņa jau desmit gadus pirms mūsu stāsta sākuma izlēma doties pensijā, viņas slava turpinājās – vēl ilgi pēc tam, kad būšu miris un aizmirsts, it kā nekad nebūtu dzīvojis, Lanu Farāru publika atcerēsies, un tas nūdien būs pamatoti. Kā Šekspīrs rakstīja par Kleopātru, viņa ir nopelnījusi “savu vietu stāstā”.

Kā zināms, Lanu deviņpadsmit gadu vecumā atklāja leģendārais, Oskarus ieguvušais Holivudas producents Otto Krancs, ar kuru viņa vēlāk arī apprecējās. Un līdz pat pāragrajai nāvei Otto veltīja lielu daļu savas neizmērojamās enerģijas un ietekmes, lai veicinātu Lanas karjeru, radīdams filmas, kas demonstrēja un izcēla viņas talantus. Bet Lanai liktenis bija lēmis kļūt par zvaigzni, vienalga, kopā ar Otto vai bez viņa.

Tā nebija tikai viņas nevainojamā seja, Botičelli eņģeļa cieņīgais neaprakstāmais skaistums – bezgalīgā zilo acu dzelme – vai veids, kā viņa sevi pasniedza vai runāja, vai viņas slave- nais smaids. Nē, Lanai piemita kaut kas vairāk – kaut kas

netverams, gandrīz dievišķs; kaut kas mistisks, maģisks –, kas lika nebeidzami lūkoties viņā, neļāva atraut skatienu no viņas. Tāda skaistuma tuvumā nebija iespējams darīt neko citu, vien raudzīties tajā.

Jaunībā Lana filmējās ļoti daudzās filmās – un, godīgi sakot, tas nedaudz atgādināja dubļu mešanu pret sienu, lai paskatītos, kas tad īsti pielips pie tās. Un, lai gan starp viņas romantiskajām komēdijām, manuprāt, bija gan veiksmīgas, gan ne tik veiksmīgas filmas un trilleri ar viņas piedalīšanos nāca un gāja, zelta tīrradnis beidzot tika atklāts, kad Lana nospēlēja savu pirmo traģisko lomu. Viņa bija Ofēlija mūsdienīgā Hamleta adaptācijā un par to arī saņēma savu pirmo Oskaru. Kopš tā laika cēlas ciešanas kļuva par Lanas specialitāti. Sauciet tās par asarainām vai raudulīgām, bet Lana izcēlās ikvienas nelaimīgās romantiskās varones lomā, sākot ar Annu Kareņinu un beidzot ar Žannu d'Arku. Viņa nekad tā arī neieguva puisī; viņa reti kad izdzīvoja – un mēs viņu par to mīlējām.

Kā varat iedomāties, Lana sapelnīja milzum daudz naudas daudziem cilvēkiem. Kad viņai bija trīsdesmit pieci gadi, *Paramount*, kas jau vairākus gadus atradās finansiāli katastrofālā situācijā, guva peļņu no kādas veiksmīgas Lanas filmas, un tas noturēja studiju virs ūdens. Un tieši tādēļ visu nozari satricināja viņas paziņojums par aiziešanu pensijā – slavas un skaistuma zenītā, nieka četrdesmit gadu vecumā.

Neviens nesaprata, kāpēc viņa bija nolēmusi visu pamest, un tas tā arī palika neizprotams lēmums, jo Lana neko nepaskaidroja. Ne toreiz, ne turpmāko gadu laikā. Viņa par to publiski nekad nerunāja.

Taču kādā aukstā ziemas naktī Londonā, kad mēs abi, sēdēdami pie kamīna un vērodami sniegpārslas slīdam gar loga rūti, dzērām viskiju, viņa man to pastāstīja. Viņa atklāja man visu savu stāstu, un es viņai pastāstīju par...

Nolādēts! Jau atkal – es atkal laužos atpakaļ stāstā. Šķiet, ka, par spīti maniem vislabākajiem nodomiem, man neparko neizdodas palikt malā un nepiedalīties vēstījumā par Lanu. Varbūt man beidzot jāatzīst sava sakāve – jāpieņem, ka esam nešķirami saistīti, viņa un es, sapinušies, satinušies kā aukla kamolā, ko nav iespējams ne attīt, ne atšķetināt?

Taču, pat ja tā ir taisnība, mūsu draudzība sākās daudz vēlāk. Šajā brīdī mēs vēl nebijām satikušies. Tajā laikā es dzīvoju kopā ar Barbaru Vestu Londonā. Un Lana, protams, bija Losandželosā.

Lana bija Kalifornijas meitene, dzimusi un uzaugusi tur. Viņa Kalifornijā dzīvoja, strādāja; lielākā daļa viņas filmu tika filmētas tieši tur. Taču, kad Otto nomira un viņa jau bija aizgājusi pensijā, Lana nolēma pamest Losandželosu un sākt jaunu dzīvi.

Bet uz kuriem doties?

Tenesijs Viljamss reiz ir teicis, ka tad, kad cilvēks aiziet no kino, viņam nav, kur iet, – ja nu vienīgi uz Mēnesi.

Bet Lana nedevās uz Mēnesi. Viņa devās uz Angliju.

Viņa kopā ar dēlu Leo pārcēlās uz Londonu. Viņa nopirka milzīgu sešstāvu māju Meifērā. Viņa neplānoja tur palikt ilgi – katrā ziņā ne jau uz visiem laikiem; tas bija īslaicīgs eksperiments dzīvot citādi, kamēr Lana pati izdomātu, ko iesākt ar savu dzīvi.

Problēma bija tāda, ka, neraugoties uz visaptverošo karjeru, kas viņu definēja citu acīs, Lana bija nonākusi pie visai neērtās un nepatīkamās atziņas, ka nezina, kas viņa ir un ko vēlas darīt. Viņa jutās apmaldījusies.

Tiem, kuri atceras Lanas Farāras filmas, ir grūti iztēloties viņu “apmaldījušos”. Uz ekrāna viņa daudz cieta, bet vienmēr to darīja stoiskā mierā, ar iekšēju stingrību un apveltīta ar milzu apņēmību. Viņa, aci nepamirkšķinādama, stājās pretī

liktenim un cīnījās par sevi. Viņa sevī iemiesoja visu to, ko mēs vēlamies redzēt savos varoņos.

Reālajā dzīvē Lana bija tik atšķirīga no ekrānā redzamās sievietes, cik vien iespējams. Tuvāk iepazīstot viņu, jūs sākat saskatīt to pavisam citādo personību, kas slēpās aiz ārējās fasādes: daudz trauzlāku un sarežģītāku būtni. Cilvēku, kurš nebija tik pašpārliecināts. Viņa negribēja, lai to kāds redzētu. Bet, šo stāstu ritinot, mums – jums un man kopā – jāspēj viņu ieraudzīt. Jo viņa sevī glabā milzum daudz noslēpumu.

Šī nesakritība, nav labāka vārda, kā to apzīmēt, starp Lanas publisko un privāto tēlu bija tas, ar ko es cīnījos daudzus gadus. Zinu, ka arī pati Lana ar to cīnījās. Īpaši tad, kad pameta Holiwoodu un pārvācās uz Londonu.

Par laimi, viņai nenācās pārāk ilgi cīnīties, jo iejaucās liktenis un Lana iemīlējās – angļu vīrietī, nedaudz jaunākā, pievilcīgā uzņēmējā, vārdā Džeisons Millers. Vai šī iemīlēšanās patiešām bija liktenis vai vienkārši ērta uzmanības novēršana – iespēja Lanai atlikt, varbūt pat uz nenoteiktu laiku, visas tās sarežģītās eksistenciālās dilemmas par sevi un savu turpmāko dzīvi –, joprojām nav zināms. Manuprāt, tas tā bija.

Lai vai kā, Lana un Džeisons apprecējās. Londona kļuva par Lanas istajām un pastāvīgajām mājām.

Lanai patika Londona. Viņai te ļoti patika, kā man šķiet, angļu atturīgās izturēšanās dēļ – ļaudis šeit viņu lielākoties lika mierā. Nav angļu garā uz ielas uzrunāt bijušās filmu zvaigznes, pieprasīt autogrāfus un kopīgu fotografēšanos, lai cik slavenas arī šīs zvaigznes būtu. Tādējādi Lana visbiežāk varēja mierīgi un neviena netraucēta pastaigāties pa pilsētu.

Viņa daudz staigāja. Lanai patika doties pastaigās – kad laikapstākļi bija labvēlīgi.

Ak, laikapstākļi. Tāpat kā ikviens, kurš kaut pavisam neilgu laiku padzīvojis Lielbritānijā, arī Lana sevī attīstīja neveselīgu

apsēstību ar klimatiskajiem apstākļiem. Gadiem ejot, tie viņai kļuva par nemitīgas neapmierinātības avotu. Viņai patika Londona, bet pēc gandrīz desmit šeit nodzīvotiem gadiem pilsēta un tās laikapstākļi viņas uztverē bija kļuvuši par sinonīmiem. Tie bija nesaraucjami saistīti: Londona bija sinonīms vārdam “slapjums”, vārdam “lietus”, vārdam “pelēcība”.

Šis gads bija īpaši drūms. Tuvojās Lieldienas, un no pavasara soļojām nebija ne jausmas. Grasījās līt.

Soļodama caur Soho, Lana pavērsa skatienu pret tumstošajām debesīm. Pilnīgi noteikti šajā pašā brīdī viņa sajuta lietus lāsi uzkrītam uz sejas – un vēl viena uzkrita viņai uz rokas. *Nolādēts!* Labāk jāgriežas atpakaļ, pirms kļūst vēl sliktāk.

Lana vērsa soļus un līdz ar to arī domas pretējā virzienā. Viņa atgriezās pie sarežģītās problēmas, par kuru pirms mirkļa bija domājusi. Kaut kas viņu nomāca, bet viņa pati nezināja, kas īsti tas ir. Viņa jau vairākas dienas izjuta savādu nemieru. Viņa jutās neomulīgi, it kā kaut kas viņai sekotu pa pēdām un viņa mēģinātu aizbēgt, nodurtu galvu šaurās ieliņās slēpdamās no sekotājiem. Bet kas tad bija šis sekotājs?

Domā! – viņa sev pavēlēja. *Tiec skaidrībā.*

Iedama uz priekšu, Lana savā prātā veica dzīves inventarizāciju, cenšamās saskatīt kādu kļūdinošu iztrūkumu vai bažu cēloni. Vai pie vainas būtu viņas laulība? Diez vai. Džeisons uztraucās par darbu, bet tas nebija nekas jauns; viņu attiecības tieši tobrīd bija pašā plaukumā. Tā nebija īstā problēma. Bet kas tad? Dēls Leo? Vai nesenā abu saruna? Tā taču bija tikai draudzīga patērzēšana par viņa nākotni, vai ne?

Vai arī patiesībā tā bija daudz sarežģītāka?

Vēl viena lietus lāse novērsa viņas uzmanību. Lana aizvainoti paraudzījās uz debesīm. Kāds gan brīnums, ka viņa nespēj jēdzīgi padomāt. Ja vien viņa varētu redzēt debesis... redzēt *sauli*.

Lana turpināja ceļu, bet viņas prātā raisījās doma par aizbēgšanu no laikapstākļiem. Tas nu beidzot bija kaut kas tāds, ko viņa pati varēja izdarīt.

Kā būtu ar vides maiņu? Nākamajā nedēļas nogalē bija gaidāmas Lieldienas. Kā būtu, ja viņi dotos pēdējā brīža braucienā, dotos saules meklējumos?

Kāpēc gan kaut uz pāris dienām neaizbraukt uz Grieķiju? Uz salu?

Patiešām, kāpēc gan ne? Tas visiem nāktu par labu – Džeisonam, Leo un Lanai jo īpaši. Varētu uzaicināt arī Keitu un Eliotu, viņa turpināja prātot. Jā, tas būtu jautri. Lana pasmaidīja. Domas par saules gaismu un zilām debesīm acumirkli uzlaboja viņai omu.

Viņa izņēma no kabatas telefonu.

Viņa tūlīt pat piezvanīs Keitai.